

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind modificarea și completarea unor acte normative pentru reglementarea epuizării profesionale (burnout)

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I – Legea nr.319/2006 a securității și sănătății în muncă, privind sistemul public de pensii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 iulie 2006, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„eveniment - accidentul care a antrenat decesul sau vătămări ale organismului, produs în timpul procesului de muncă ori în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, situația de persoană dată dispărută sau accidentul de traseu ori de circulație, în condițiile în care au fost implicate persoane angajate, incidentul periculos, epuizarea profesională, precum și cazul susceptibil de boală profesională sau legată de profesiune;”

2. La articolul 5, după litera r), se adaugă o nouă literă, lit.s) cu următorul cuprins:

„epuizare profesională - stare de epuizare fizică și psihică, cauzată de stresul cronic generat de condițiile de muncă, care se manifestă prin distanțare mentală față de activitatea profesională și scăderea eficienței în îndeplinirea sarcinilor.”

3. După articolul 15, se introduce un nou articol, articolul (15¹), ce va avea următorul cuprins:

„(1) Angajatorul va asigura, prin medicul de medicina muncii, evaluări periodice ale stării de sănătate mentală a lucrătorilor expuși riscului de epuizare profesională.

(2) Cheltuielile aferente serviciilor de consiliere psihologică pentru epuizare profesională sunt decontate fie de angajator, fie prin asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, conform Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă sau boli profesionale.

(3) Angajatorul organizează anual sesiuni de informare și conștientizare pentru toți lucrătorii, cu privire la semnele și simptomele epuizării profesionale și măsurile de prevenție.”

4. La articolul 27, după alineatul (3), se introduce un nou alineat, alin.(4), cu următorul cuprins:

„(1) Angajatorul are obligația să comunice evenimentele, de îndată, după cum urmează:

a) inspectoratelor teritoriale de muncă, toate evenimentele așa cum sunt definite la art. 5 lit. f);

b) asiguratorului, potrivit Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, cu modificările și completările ulterioare, evenimentele urmate de incapacitate temporară de muncă, invaliditate sau deces, la confirmarea acestora;

c) organelor de urmărire penală, după caz.

(2) Orice medic, inclusiv medicul de medicină a muncii aflat într-o relație contractuală cu angajatorul, conform prevederilor legale, va semnală obligatoriu suspiciunea de boală profesională sau legată de profesiune, depistată cu prilejul prestațiilor medicale.

(3) Semnalarea prevăzută la alin. (2) se efectuează către autoritatea de sănătate publică teritorială sau a municipiului București, de îndată, la constatarea cazului.

(4) Orice medic, psiholog, inclusiv medicul de medicină a muncii aflat într-o relație contractuală cu angajatorul, conform prevederilor legale, va diagnostica cazurile de epuizare profesională.”

5. la Capitolul VI, după Secțiunea a 3-a, se introduce o nouă secțiune, Secțiunea a 4-a, intitulată „Epuizarea profesională”, care va avea următorul cuprins:

„34¹. (1) Medicul sau psihologul care suspectează o epuizare profesională, în sensul art. 5 lit.s), trimite bolnavul la unitatea sanitară de medicina muncii, respectiv clinica/secția de medicina muncii sau cabinetul de medicina muncii din structura spitalelor, în vederea stabilirii diagnosticului de epuizare profesională.

(2) Medicul specialist de medicina muncii din clinica/secția de medicina muncii sau cabinetul de medicina muncii din structura spitalelor stabilește diagnosticul prezumtiv de epuizare profesională.

(3) În termen de 30 de zile de la primirea fișei de semnalare a epuizării profesionale transmisă de medicul prevăzut la alin.(2), medicul specialist de medicina muncii din cadrul direcției de sănătate publică județene sau a municipiului București, confirmă sau infirmă epuizarea profesională prin proces-verbal.

Art. II – Legea nr.346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 8 aprilie 2002, se completează și se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale reprezintă o asigurare de persoane, face parte din sistemul de asigurări sociale, este garantată de stat și cuprinde raporturi specifice prin care se asigură protecția socială a salariaților împotriva diminuării sau pierderii capacității de muncă și decesului acestora ca urmare a accidentelor de muncă, epuizării profesionale și a bolilor profesionale.”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale garantează un ansamblu de servicii și prestații în beneficiul persoanelor asigurate, în vederea:

a) promovării sănătății și a securității în muncă și prevenirii accidentelor de muncă, epuizării profesionale și a bolilor profesionale;

b) diminuării și compensării consecințelor accidentelor de muncă, epuizării profesionale și ale bolilor profesionale.”

3. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Riscurile asigurate în condițiile prezentei legi sunt accidentele de muncă, epuizarea profesională și bolile profesionale definite în conformitate cu prevederile Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, cu modificările ulterioare.”

4. La articolul 19, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Recuperarea de către angajator a indemnizațiilor prevăzute la alin. (6) se poate realiza după confirmarea caracterului de muncă al accidentului, declararea bolii profesionale sau confirmarea epuizării profesionale.”

5. La articolul 21, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Contravaloarea biletelor pentru tratament balnear prescris de medicul asiguratorului celor care se află în incapacitate temporară de muncă, ca urmare a unui accident de muncă, a epuizării profesionale sau a unei boli profesionale, se suportă din sumele prevăzute pentru asigurarea la accidente de muncă și boli profesionale în bugetul asigurărilor sociale de stat.”

6. La articolul 32 se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) Asigurații beneficiază de o indemnizație pe perioada în care se află în incapacitate temporară de muncă în urma unui accident de muncă, epuizare profesională sau a unei boli profesionale.

(2) În cazul epuizării profesionale, al bolilor profesionale sau al accidentelor de muncă, certificatul medical se vizează în mod obligatoriu, prin grija angajatorului, de direcțiile de

sănătate publică județene și a municipiului București, respectiv de casa teritorială de pensii în a cărei rază se află sediul angajatorului sau domiciliul asiguratului.”

7. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă în cazul accidentului de muncă sau al bolii profesionale, precum și în cazul epuizării profesionale, se suportă în primele 3 zile de incapacitate de către angajator, iar din a 4-a zi de incapacitate, din sumele prevăzute pentru asigurarea la accidente de muncă și boli profesionale în bugetul asigurărilor sociale de stat.”

8. La articolul 35, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) Sumele plătite de casele de asigurări de sănătate județene pentru indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă aferente cazurilor confirmate de accidente de muncă sau boli profesionale, precum și cazurilor de epuizare profesională, se recuperează de la casele teritoriale de pensii, indiferent de codul de indemnizație înscris pe certificatul medical.

(5) Sumele care reprezintă diferențe la indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă, ca urmare a confirmării unui accident de muncă sau unei boli profesionale, precum și cazurilor de epuizare profesională, se recuperează de către angajatori de la casele teritoriale de pensii, indiferent de codul de indemnizație înscris pe certificatul medical.”

9. La articolul 37, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă datorată epuizării profesionale, accidentelor de muncă și bolilor profesionale se acordă pe baza certificatului medical eliberat conform dispozițiilor legale și completat sau modificat, după caz, cu codurile de indemnizație corespunzătoare și care constituie document justificativ de plată.”

10. La articolul 39, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Asigurații care, din cauza epuizării profesionale, a unei boli profesionale sau unui accident de muncă, nu își mai pot desfășura activitatea la locul de muncă anterior manifestării riscului asigurat pot trece temporar în alt loc de muncă.”

11. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Indemnizația pentru reducerea timpului de lucru cu o pătrime din durata normală, ca urmare a unor afecțiuni cauzate de accidente de muncă, epuizare profesională sau boli profesionale, se acordă asiguraților care, în aceste condiții, nu mai pot realiza durata normală de muncă.”

12. La articolul 41, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Indemnizațiile prevăzute la art. 39 alin. (2) și la art. 40 se acordă la propunerea medicului curant sau a medicului de medicina muncii, după caz, cu avizul medicului asiguratorului, pentru cel mult 90 de zile într-un an calendaristic, în una sau mai multe etape.”

13. La articolul 53, după litera b), se adaugă o nouă literă, litera c) care va avea următorul cuprins:

„Drepturile de asigurare prevăzute de prezenta lege se acordă astfel:

a) pentru accidente de muncă, în baza procesului-verbal de cercetare a evenimentului întocmit și/sau avizat potrivit Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, cu modificările ulterioare;

b) pentru boli profesionale, în baza formularului de declarare finală a bolii profesionale și a procesului verbal, întocmit, potrivit legii, de autoritatea competentă, respectiv direcțiile de sănătate publică.

c) pentru cazurile de epuizare profesională, în baza procesului-verbal de confirmare a epuizării profesionale întocmit de autoritatea competentă, potrivit Legii securității și sănătății în muncă nr.319/2006, cu modificările ulterioare.”

Art. III. – Legea nr.418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.998 din 29 octombrie 2004, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

„Medicul de medicină a muncii identifică factorii de risc și participă la acțiunile de evaluare a acestora prin următoarele acțiuni principale:

a) recomandă investigațiile adecvate necesare pentru a stabili diagnosticul bolilor profesionale și/sau al celor legate de profesie;

b) stabilește diagnosticul bolilor profesionale, al celor legate de profesie și al epuizării profesionale;

c) colaborează cu specialiști din alte domenii în stabilirea diagnosticului bolilor profesionale.”

2. La articolul 8, după alineatul f), se adaugă o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„Medicul de medicină a muncii supraveghează sănătatea angajaților pe baza prevederilor legale și a riscurilor profesionale pentru sănătatea angajaților, respectând principiile de etică, astfel:

a) efectuează examinări medicale la încadrarea în muncă, de adaptare, periodice, la reluarea muncii și la încetarea activității profesionale în respectivul loc de muncă;

b) coordonează monitorizarea biologică a expunerii profesionale și a efectelor biologice consecutive expunerii, după o prealabilă selecție a celor mai adecvate teste, pe baza parametrilor de sensibilitate, specificitate și a valorii lor predictive;

c) ține evidența și supraveghează bolile profesionale, bolile legate de profesie și supraveghează bolile cronice în relație cu munca;

d) declară cazurile de boli profesionale, conform metodologiei aprobate de Ministerul Sănătății;

e) înregistrează bolile legate de profesie, conform metodologiei elaborate de Ministerul Sănătății;

f) stabilește aptitudinea în muncă, cu ocazia oricărei examinări medicale.

g) declară și înregistrează cazurile de epuizare profesională, conform metodologiei elaborate și aprobate de Ministerul Sănătății.”

Art. IV. – În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii și Solidarității Sociale modifică în mod corespunzător Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii securității și sănătății în muncă nr.319/2006, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr.1425/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.882 din 30 octombrie 2006.

Art. V. – În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Ministerul Muncii și Solidarității Sociale și Ministerul Sănătății modifică în mod corespunzător Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr.346/2002 privind asigurarea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

Președintele Camerei Deputaților,

Președintele Senatului,